

En anden Grundsetning, som der, forekommer det mig, er stor Tvivl om, angaaer Ancienniteten. Efter § 4 er det ligefrem bestemt om den, der ansættes ved Universitetet, at hans Anciennitet begynder først fra den Dag af, han udtænder sin Lærerpøst. Med Hensyn til de Nærværende er der derimod taget Hensyn til andre Bestemmelser. Jeg skal imidlertid ikke gaae ind paa dette; det er et meget intricat og meget vanskeligt Spørgsmaal.

Endelig er der i Lovens § 3 omhandlet Cumulation af Embeder. Jeg skal heller ikke her gaae ind paa, hvilken Grundsetning der med Hensyn til Cumulationen er den rigtige, og jeg skal heller ikke kunne afgjøre, hvilken der bliver anseet for den rigtige af det ærede Thing's Medlemmer; men jeg skal kun omtale denne Paragraph og dens forunderlige Virkninger. Bestemmelsen gaaer nemlig ud paa, at naar en Embedsmand forener flere Embeder, skal der fradrages det halve Beløb af den laveste af Gagerne, eller forsaavidt han har flere Gager, saa af de laveste, og kun den laveste og den høieste Gage ere undtagne fra dette Fradrag; herefter skal den udkomne Sum udredes af de forskjellige Instituter eller Ministerier, under hvilke Gagerne ere bevilgede, forsaavidt disse henhøre under Kongerigets Lovgivningsmagt. Naturligviis kunde man ikke paabyde, at forsaavidt en Mand var ansat tillige under et af Fællesministerierne, da skulde Fællesministeriet ogsaa gjøre en saadan Afkortning i hans Gage. Derefter skulde man altsaa troe, at hermed var Sagen klar og at, naar Institutionerne forterede under Kongeriget, vilde Afkortet gjøres af og blive fordeelt paa de forskjellige Institutioner. Nei! ingenlunde; man har gjennemført Loven paa den Maade, at man har sagt: „Dette Afdrag kommer kun til Anvendelse, forsaavidt det skal udredes

gjennem Universitetet, eller gennem nogle af de Institutioner, som omtales i denne Gagelov“; og har derved holdt sig til det tredje Punktum af § 3, som hedder: „For de nu Ansatte Bedkommende skulle Afdragene kun stee af de ved denne Lov fastsatte Pengetillæg.“ I det man har sagt Ordene: „de ved denne Lov fastsatte Pengetillæg“, kunne de ikke angaae de Gager, som en Embedsmand har af andre Institutioner end dem, som omtales i denne Lov. Jeg kan ikke nægte, at hvis det er Meningen, saa er det en høist mærkkelig Maade at give Love paa. Man giver en Bestemmelse om Cumulation af Gager og siger: „Saa og saa meget skal der astræffes, men denne Bestemmelse skal ikke komme til Anvendelse i sin Heelhed, den skal kun deelviis komme til Anvendelse.“ Dette forekommer mig at see ud, som om man eksperimenterede. Man siger: Vi vilde forsøge at faae at vide, hvorledes det vil komme til at see ud efter denne; men det kunne vi ikke vide ved at give Loven, og altsaa begynde vi med at eksperimenterede med Cumulationen og ville kun anvende dette Experiment for en Deel. Skjøndt den almindelige Sætning staaer i Loven, at Afdraget skal gjøres paa alle Gager, saa vilde vi kun anvende Experimentet paa enkelte Gager; seer man hen til de enkelte Tilfælde, saa fremkommer her de mærkkeligste Resultater. Jeg skal ikke opholde den ærede Forsamling med mange Exempler; jeg skal kun tillade mig at anføre et af de prægnanteste, som findes i den Betænkning, som er afgivet af Folkethingets Udvalg. Det findes trykt i Anhang B Sp. 67. Det er Beregningen over Professor Fengers Gage; det er et af de mærkkeligste Regnestykker, som man kan tænke sig. Han skulde efter § 4 have en Indtægt af 2,300 Rd., men da han er Forstander for Landbohøjskolen, har han som Saadan en Indtægt af 1,000 Rd.